

— Де да ги знаехме, бре синко, че сж такива кучета . . . Пъкъ и никой не я е навиралъ . . . она разбойникъ сънь не ни даваше да спимъ — кой какво прави, той предъ портата ни . . . Караха така, до като тя да се омотае . . .

— А вие си мълчахте, а?

Майката въздъхна само и не отговори.

— Какво си мислѣхте: чорбаджийски синъ, келепиръ . . . Да го не изпускаме . . . Мръсенъ разбойникъ! . . .

— Тегло сме имали да теглимъ, теглооо!

Вълко тръгна къмъ харманя, дето три глави надничаха нетърпеливо къмъ кжщи. Задъ него остана мълчанието на четиритѣ сѣнки, потънали въ мъжки и ядове . . .

Партийната група реши събранието да се свика въ недѣля сутринята. Въ деветчленния селски комитетъ влизаха трима партийци. Единиятъ отъ тѣхъ бѣше Мандювъ, членъ отъ настоятелството на партийната група.

— Значи, — повтори Вълко, — Мандювъ още утре вечеръ ще свика комитета, за да опредѣли дневниятъ редъ и . . .

Вълко недовърши и се изви назадъ.

— Кой иде?

— Бъркалото трѣбва да е . . .

— По това време . . .

Колкото и да се мъчеше да върви предпазливо, стѣпките на влѣзлия тупаха тежко и тромаво. Той тръгна къмъ кжщи.

— Шт! — подвикна Вълко.

Непознатия спрѣ, огледа се и се мушна подъ сламничето.

— Тончо! — извикаха и четирмата. — Какво, Тончо, защо толкова късно?